

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznaila (inzerati) se sprejemajo in velja trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 159.

V Ljubljani, v petek 16. julija 1886.

Letnik XIV.

Framasonski program.*)

(Cf. I. 99 in 145 t. I.)

Kar se je letos 30. marca v državnem zboru na Dunaji govorilo, mora vsak veren katolik imenovati blasfemijo (bogokletje), zasmehovanje največjih krščanskih skrivnost. Stvar pa je postala še bolj kočljiva in toliko nevarnejša katolikom, odkar je vlada začela nekako z dopadljivim očesom gledati na dr. Weitlofa in njegov „Schulverein“, kar se je očitno pokazalo o letošnjih binkoštnih praznikih v Solnogradu, ko ga je c. kr. namestnik slovesno pozdravil. Dr. Weitlof je nad vse marljiv; on razširja svoje društvo tudi med ženskim spolom ter snuje skupine gospejske. Da se tako pri ženskem spolu razširja njegov brezverni duh, umé menda vendar vsak. On je bil tisti, ki je dolžil evangelije, da ljudstvo pohušuje, in vendar ga zaradi tega ni nihče pozval k redu! To saj dá nekaj misliti!

Zoper najsvetejše resnice krščanske vere smé govoriti zaničljivo in zasmehljivo, bogokletno; ako se pa kdo potegne za katoliško resnico; ako kaže na očitne zapeljivce ljudstva, na — pa mir kali in dela zoper javno varnost! Vzrastel je rod, ki se zove katoliškega, ki se pa boji odločno stopiti na noge in javno pred svetom pokazati, kar veruje in česar je v duu srca prepričan. Čudno veterijaštvo; krščanstva vsaj ne moremo tega imenovati! Le tako je mogoče, da vidimo pri nas v Avstriji tako nasprotje. Nižje ljudstvo, neomikano, je verno in pobožno, kar pa se prištevá omikanemu svetu, veruje komaj še med štirimi stenami; javno vero pokazati, se sramuje, se skriva, molči k bogokletstvu ali celo z židi, novošegnimi pagani, na eni vrvi vleče.

Res, prežalostni časi, vboga katoliška Avstrija kdo te bo rešil! „Clama, ne cesses“ (Klič, ne jenjaj). Ne nehaj svetu oznanjevati, pri čem da je; ne boj se odkrivati tibega delovanja podzemeljskih krtov, ki spodkopujejo poslopje krščanske cerkve. Da smo v Avstriji tako daleč prišli, je edini vzrok ta, ker večina prebivalcev hoče mir imeti, in si maši ušesa, da le ne sliši bojnega klica sovražnikov svete vere, da se sramuje moško postaviti se za resnico, temveč plašno skriva svoje katoličanstvo, kadar ga židje in liberalni pagani najbolj zasramujejo. Potreba uči ljudi moliti, in molitev daje moč in pogum; a tega dejanskega krščanstva pri nas ni, zato pa tudi v odločilnem trenutku ni niti poguma, niti moči. Kaj pa se je zgodilo, da nam k temu daje povod? Povoda več ko dosti, a pogledjmo le enega. Ko se je v državnem zboru letos poslanec Greuter čvrsto potegnil za pravice katoliške cerkve, završalo je, kakor tačas, kedar tropo vrabčev iz zrelega prosa spodiš, govorili so liberalci prav bogokletno. A pozneje so se nekoliko zbal in nekako sramovali so se napadati krščanstvo, ali kakor pravijo „ljudsko abotnost in vraže“. Ko bi bilo več Greuterjev v državnem zboru, potem bi omolknil tudi: Weitlof, Boos, Waldek, Bendel in drugi neverni razgrajalci.

Ljudstvo ima navadno tako vlado, kakoršno si zasluži, Nero ni bil slabši, kakor je bila njegova doba, dandanes bi bil nemogoč, a dandanes je mogoče kaj drugega. Neopravičeno je, ako pri vsaki priliki le dolžimo vlado, da nič ne stori, sami se pa vstrašimo vsacega truda in pri vsaki priliki govorimo: naj pa drugi to store.

*) Kdor ni prizadet, tudi ne more biti razžaljen pri takem razpravljanju. A brez nič tudi pri nas ni.

Žalostno znamenje časa, da se narodi v Avstriji tako dajo drug na drugega nahujskati, da nihče noče samostalno misliti, in delati. Dokler tega ne bode pri nas v Avstriji, sukali se bomo vedno le v oglašenem tiru, nihče se ne bode upal kreniti na drugo pot. — Nasprotniki krščanstva ti pa ne mirujejo, marveč neutrudno so delavni. Naš namen je razkriti to delovanje, da spregledajo tisti, ki imajo še dobro voljo, in so ohranili še нравno moč. Zato zopet nekaj o framasonski šolski vzgoji.

Nikdar še ni bila mladina izpostavljena tolikim nevarnostim, kakor ravno v naši dobi. Kar je navadno do sih dob pokvarilo marsiktero mlado srce, bila je otroška lahkomisljenost, ki je skrita že v otroku od rojstva. K temu se je pridružilo še pomanjkanje prave vzgoje in pa vpliv slabih zgledov, ki so zapeljali na napačno pot marsikterega nadarjenega mladenca, da je postal časnó in večno nesrečen. V današnji dobi se je tem faktorjem pridružil še drugi, ki je najstrašnejši. Dela se namreč naravnost na to, da se pokvari mladina. Ustanovili so v to svrhu posebno vedo; prav sistematično delujejo na to, da bi mladini izruvali vsako vero s korenino iz srca. Na to delajo naši Dittesijanci in Diesterwegijanci med pedagogi in Voltairijanci po tisku in časopisih.

„Vzgoja mladine brez vsake verske podlage“ — to je strašno glasilo novošegnih vzgojiteljev po smislu programa prostozidarjev. Slušajmo, kar piše o tem njih voditelj Dittes v VIII. zvezku svojega „Pädagogium-a“ za leto 1884. Kar naravnost izraža to mnenje.

Zarad nekega članka o japonskem šolstvu je dobil Dittes list od šolskega nadzornika Wyss-a, ki je imel med drugim tudi prošnjo, naj pripravi Dittes japonsko poslanstvo na Dunaji na to, da se prevede na kak evropski jezik navod za нравni poduk (moralni poduk), ki se rabi po japonskih šolah. Da bi stvar bolj pojasnil, navede Dittes tudi to, da je gosp. Wyss že pred desetimi leti izdal „učno knjigo nravnosti“ brez kakih cerkvenih dodatkov. To knjigo pa je zadela osoda pozabljenosti: nihče se je več ne spominja. Vendar pa bode prodrla ideja v uku, ki je prost in neodvisen vsacega teološkega dodatka, ki uči le čisto, človeško nravnost (eine reine, menschliche Sittenlehre). Naj se ta ideja tudi še tolikokrat potisne nazaj, vendar bode slednjič prodrla in zanimala vse. Dittes je to željo izrazil dotičnim krogom ter dobil povoljni odgovor. — „Jako zanimivo bode — piše dalje — ko dobimo jasni pogled v japonsko zistemo nravnne vzgoje mladine. Že sedaj pa je izvestno, da nima verskega (konfesijonelnega) znaka, in da na Japonskem ne poprašujejo in se ne brigajo za veroizpovedanje. S tem pa je pri roki tudi dokaz, da zamore obstati nraвна vzgoja in vredeno družbinsko življenje tudi brez cerkvene — verske podlage. Zarad vednih, sitnih konfesijonelnih preprirov bode tudi v Evropi prodrla ideja, da se mora nravnost in nraвна vzgoja mladine osvoboditi konfesijonelnega (verskega) vpliva. Najbolj blagi možje (t. j. prostozidarji) naše dobe so to že spoznali. (Glej program njih.) Ni še dolgo, kar mi je neka jako odlična oseba pisala to-le: Ker sam ne pripadam nobeni konfesiji (veroizpovedanji) in nimam svojih etičnih (nravnih) načel zahvaliti se dogmatičnim (verskim) zapovedim, vendar ne morem svojih otrok gledé verskih načel vzgojiti po sedaj običajnih

načelih, ki tolikanj nasprotujejo mojemu prepričanju. Recimo pa, da bi hotel vzgojiti svoje otroke v smislu obstoječe in obvladajoče prakse, našli bi kmalo nasprotje, ki je v mojem poduku in dejanji (življenji). Jako čudno je to, da se večina pedagogov, ki se klanjajo načelom nove (brezverske) etike, skrbno izogibljé praktičnih nasledkov njih nazorov gledé verske vzgoje.“

Politični pregled.

V Ljubljani, 16. julija.

Notranje dežele.

Taafejevo ministerstvo jo je vendar-le na levo zavozilo — če je res? Kdo to pravi? Židovski in borzijanski list „Montagsrevue“. To piše prav za to, ker si tega želi. Saj je stara resnica, da kar je človeku najbolj pri srci, o tistem najraje govori. Se nekoliko stopinj rajše bi pa imela „Montagsrevue“, ko bi se Taafe umaknil kakemu drugemu ministerstvu, n. pr. Unger-Chlumetzkyjevemu, kakor smo ga imeli v blaženi dobi „krah“ l. 1873, da bi židom in drugim borznim sleparjem jela pšenica zoreti; da bi poštenci, a v borznih spekulacijah nevedni ljudje zopet svoj s trudom prislužen denar zgubili; da bi se velikim sleparjem, ki ljudi in državo za milijone goljufajo, namesto večletne ječe še poslanska mesta ponujala itd., saj poznamo pobožne židovske želje. „Vse je že tukaj bilo“, svet je okrogel, se vrti, zakaj bi se toraj židje zopet ne smeli nadejati polnih egiptovskih loncev? Razun židov nadjajo se pa tudi nemško-liberalci, da bode Taafe prav kmalo obrnil se na levo; začetek je storil s tem, kakor nam je nedavno Steinwender v Gradci povedal, da je jel svoje ministre iz najviših c. kr. uradnikov zbirati in to je za liberalce vsekako dobro znamenje, kajti c. kr. uradnik je že po svoji natori in po vsej avstrijsko-uradniški tradiciji mnogo bolj nagnjen na nemško-liberalno, kakor pa na pošteno konservativno stranko. Koliko da se bode teh nad vresničilo, pač ni še nikomur znano.

Plener, rojen finančni minister za skupno Avstrijo, s tem svojim domišljenim dostojanstvom kratko in malo ni več zadovoljen. Finančni minister noče več postati, ker bi moral morda še predolgo čakati na kabinet, ki bi ga v to sprejel, zato je mož sklenil rajše postati ministerski načelnik sam. To ni šala, temveč gola resnica, kakor jo je gosp. Plener letos deputaciji nemškega kluba v oči povedal. Bilo je pa tako-le: Nemški klub je nameraval Plenerju voditeljstvo izročiti in mu je zaradi tega deputacijo poslal. Ko mu pa le-ta razložil, po kaj je prišla, ji Plener jako hladno in popolnoma mirno odgovoril: „Gospóda, obžalujem, da ne morem Vaše ponudbe sprejeti, kajti jaz hočem postati ministerski predsednik. Za doseg tega dostojanstva potrebujem pa parlamentarne večine, v kateri morajo posebno velikoposestniki obilno zastopani biti. Sami boste toraj sprevideli, da ne morem, kersi ne smem s to stranko spriditi. Za nemške narodnjake se tako ali tako ne bojim, da bi jih zgubil, kajti prišli bodo sami k meni.“ Ko je Prade to slišal, je vzel pero v svojo desno roko in je napisal strupen članek o razpadu nemškega kluba, ter ga je potem v svoji „Deutsche Volkszeitung“ obelodanil. Ako se ne motimo, smo tudi mi že nedavno o njem nekoliko zinili. Plener si je s tem korakom v prusaškem taboru vse pokvaril in bo imel mnogo opraviti, preden si bo zopet njegovo naklonjenost pridobil, kedar bo v resnici hotel ministerski predsednik postati.

V Kremsu so vganili, da se bo Avstriji še-le tedaj dobro godilo, in to posebno na narodno-gospodarskem polju, kedar se bo z Nemčijo v *jedno narodno-gospodarsko jednoto* združila. Poslanec Richter je bil ta slamat prerok, ki je ondi svoje somišljenike sklical na narodni shod, kjer jim je to že tolikrat prežvečeno frazo povedal. Tudi gledé nagodbe z Madjari ima Richter svoje nazore. On trdi, da so Madjari naravni prijatelji nemštva in odločni sovražniki slovanstva in reakcije, na ta račun bi se jim vže nekaj lahko privolilo. Toda pomisliti je pa zopet, pravi Richter, da bi Madjari lahko kaj zahtevali, kar bi bilo nam na škodo, in zato bo najbolje, če se jim nič ne dovoli. Kar se pa omenjenega „naravnega prijateljstva“ Madjarov nasproti Nemcem tiče, bo edino le tisti nanj veroval, ki še svoj živ dan ni imel nikdar takega političnega lista v rokah. Vsak drug bo pa vedel, kako so se do najnovejšega časa med seboj klali Nemci in Madjari, kako da so obupni kriki prihajali iz Erdelja na Nemško, od koder so potem tolažilni aposteljni zopet na Erdeljsko romali, zatirane brate svoje tolažit. Vse to, misli Richer, da bi se zbrisati dalo, če bi so Nemčija v jedno celoto združila z Avstrijo. So se pač Madjari smejali takemu optimizmu, kakor ga je v Prusijo zaljubljeni Richter v Kremsu razvijal!

Sedaj vsi listi preklicujejo, kar so pisali o odstopu *finančnega ministra Dunajevskega*. S tem pa odpadejo vse kombinacije, ki so jih iz tega izpeljevali. Da se Taaffe nekaj levici približuje, je priča temu, da ga iz nasprotnega taborja tako sočutno pozdravljajo. Opozicija misli, da sedaj in pride čas za njo. — „Frankfurter Zeitung“ ima o tej stvari dopis z Dunaja; ker nam kaže sliko sedanjosti, hočemo ga podati našim bralcem, glasi se dopis tako-le: „Ako že danes vlada ne hodi po gladki cesti, nakopičile se bodo težave in zapreke do jeseni še v večji meri. S tem, kar je Ogrom obetala, naložila si je breme, katero je očitno za njo pretežko. Ni misliti na to, da bi sedanja večina vzela carinski, sladkorni ali bankini predlog v taki obliki, kakoršno sedaj to ima, posebno ne, ker sta si bila ministerstvo in večina iz stvarnih razlogov v marsičem navskriž, pripomogli so pa k temu še osebnosti in neizpolnjeni upi. Potem bode pa prišel tudi za levico odločilni trenutek, v katerem bode rekla, ako bode dobro vojena: „Ali to, ali uno“. Ali bode vlada, ki ima nekaj desnice za vsak slučaj na svoji strani, zmagala s pomočjo levice? Poprej pa, se vé, bode morala sprejeti pogoje miru, ktere bode narekovala levica, ali pa bode vsa levica potegnila z uporno desnico in tako vrgla vlado. V obeh slučajih, zakaj druge poti ni, bode situacija za levico na vso moč ugodna.“ — No, do jeseni se bode še marsikaj spremenilo, to pa je istina, da Taaffejeva vlada, ki sicer vsem dobro hoče, ne vstreča ne Čehom, ne Poljakom, pa jim morda tudi vstreči ne more. Nemškim liberalcem daje pa tudi zmirom nekaj upanja, zato se trdno nadajajo, da pridejo zopet na krmilo. Kaj pa, ko bi se vendar ta nada tudi še letos ne izpolnila? „Wir können warten“, je rekel velik državnik, skoraj več vzroka pa imajo Nemci, ako se drže tega načela.

Vnanje države.

Prvi udarec na *srbskega kralja Milana*, tako piše „Obzor“, imela bi biti sedanja skupščina. To so oblastniki v sebi dobro čutili, zato so se toliko prizadevali, da bi se volitve dobro izvršile. Mi smo pri volitvah že mnogo izkusili, a to vse še ni senca proti temu, kar se je tam zgodilo. Žandarji, vojaki, obzir na zdravstvo in še celó goveja kuga, vse to in drugo so bili pomočki, s kterimi se je srbska vlada bojevala proti opoziciji. Ko so bile volitve končane, oznanovali so vsemu svetu, da je vlada dobila ogromno večino, a ta večina ni mogla tako ogromna biti, ker so tako odlašali sklicati skupščino. Ker pa ni mogla z vso silo spraviti večine, obrnila se je na podkupovanje, zato so toliko časa odkladali sklicati skupščino, da dosti časa dobé za svoja dela. Na vse kriplje so delali, da se razprši zedinjena opozicija in da se radikanci ne slože z liberalci. Prilizovali so se ljudem, ktere so pred kratkem zapirali. Obrekovali in podkupovali so, a vse ni nič pomagalo. Opozicija ostala je čvrsta, vlada je pridobila samo dva radikale. Skupščina se dalje ni dala odlašati in je pretekli ponedeljek poklicana bila v Niš. Že prvo naznanilo, da je vlada šest nasprotnikov dala prijeti, in da je njih štiri domú poslala, a dva pa pripila, nam dovelj kaže, na kako slabih nogah stoji vlada. Reklo se je sicer, da volitve teh niso bile v redu, a v resnici zato, da je bilo manj nasprotnikov pri volitvi poverilnega odseka. Ministra Garašanina moramo obéudovati, da je v parlamentarnem življenju uvedel dva nova pomočka (faktorja): zdravstvo in policijo. Prvo je potreboval pri volitvah, da je zaprl opozicijske okraje, da ne okužijo ostale zemlje, druga mu pa sedaj služi, da odločuje, so li volitve veljavne ali neveljavne. Ali bo vlada kralju Milanu s tem nasilstvom mogla dobiti večino ali ne, to sedaj ne odločuje nič; a s tem je priznala sama, da ne more več storiti, kakor kar je storila; drugo kar ima priti, nam bo odkrila bližnja prihodnost.

Bolgarsko „sobranje“ je načelno sprejelo predlog, kar se tiče posojila 30.000.000 frankov, da se dodela železnična črta Caribrod - Vakarel in da se plača prvi obrok pogojene svote za progo Ruščuk-

Varna. Odredil je to odseku ad hoc ustanovljenemu, in mu naložil, da naj o tem poroča, sicer pa pravijo, da bode „sobranje“ že te dni dovršeno. To bi bilo dobro za občno korist in za prijateljske razmere do Srbije, ker se je ravno zdaj skupščina sešla.

Zatrjuje se, da roparske čete, ki se prikazujejo po *Macedoniji*, niso prišle iz Bolgarskega; to so si zato izmislili, da imajo zoper Bolgare kaj govoriti, brž ko ne so te čete prišle iz Grškega. Bolgarska vlada hoče Turčiji vedno biti udana, in kakor l. l. ni dovolila oboroženim četam prestopati v Macedonijo, isto tako bode ravnala tudi letos.

Kaj bilo je vzrok, da so Rusi prosto *Batumsko luko* zaprli? To je najnovejša politična vganjka in mora že precej velik političen obzor imeti, kdor jo hoče rešiti. Hudi politikarji trdijo, da pravega vzroka temu ruskemu koraku ni nikjer drugej treba iskati, kakor na Balkanu. V Petrogradu so do dobrega prepričani, da ne bo dolgo, ko bo Bosna in Hercegovina popolnoma avstrijska postala. Ko bi ne bili tako prijatelji z Rusi, kakor smo, in ko bi se Rusi poleg tega sploh kaj vspeha nadjali, bi se pač za ta odločilni in zgodovinski trenutek na ugovor pripravljali. Vidoč pa, da se ne spodobi (ker dobro vedó, da bi jim nič ne pomagalo, naj ugovarjajo ali ne), sklenili so na drugem kraju odškodnine iskati. To je ena. Druga je pa ta, da v Petrogradu že uvidevajo, da je z njihovim vplivom na Bolgarskem nekako tako, kakor s snegom spomladi. Vsak dan gine in ga je manj. Tudi za to se mora odškodnina poiskati. Z vojsko v Evropi si je nečejo iskati, ker imajo tamkaj v daljni Aziji vse tako lepo napeljeno, da si bodo kaj takega še večkrat lahko dovolili. Za sedaj so se zedinili, da jim za Bosno in Hercegovino, ki bo po njihovem mnenju v najskrajnem času Avstrijska, in za zgubljeni vpliv v Bolgariji, za ktere se imajo največ Angležem zahvaliti, popolnoma zadostuje odprava proste Batumske luke. Ko bi bilo vse to res in gotovo, bilo bi znabiti še najsrečnejše in boljše za Rusijo in za Evropo.

Sedaj so volitve za parlament na *Angleškem* končane; prešteli so, da bode v novi zbornici sedelo 320 torievcev (plemenitaška stranka), 77 odpadlih liberalcev, 187 Gladstonevcev in 86 Parnellcev. Nobena teh strank nima absolutne (nadpolovične) večine. Položaj bode zaradi tega silno kočljiv. Novi parlament se bode sešel 5. avgusta in Gladstone bode preden stopil k razlogi. Nemogoče pa tudi ni, da bi ne bil razpuščen novi parlament, ker je politična preja tako zamotana, da jo bode težko naviti na klopčič.

Kako da *Irci* o najnovejšem porazu Gladstonejeve „homerule-bill“ sodijo, „United Ireland“, Parnellov organ, tako-le piše: „Naša misel je, da za „homerul-bill“ ne bo slabo, če prav Gladstone v drugič propade, kajti Angleži znali jo bodo še le tedaj prav ceniti, kedar jo bodo od obeh strani spoznali. Kar so nam brezvestni politikarji sedaj podrlji, postavil bo narod zopet sam po svojem prepričanju, rešil nam bode pa to vprašanje mož po volji božji, ktere ga so ravnokar strmoglavili. Liberalnih unijonistev že zdavnej več ne bo in toriji tudi ne bodo imeli nobene večine več v parlamentu, kjer bomo dobili mi prvo besedo, ker bomo to, kar je jeziček na vagi. Tej volitvi bo čez malo časa sledila druga, v kateri bo konec nesrečne zveze med toriji in radikali. Na njenem mestu dvignila se bo pomlajena liberalna stranka v parlamentu, ktere geslo bode: „Gladstone in homerule“. Kakor se vidi, Irci Gladstoneju vedno bolj zaupajo in to je pri vsem tem poglavitna reč, kajti sedaj jim drugega ne kaže, kakor potrpeti. Dolgo nikakor ne bo trajalo, da se bo vreme sprevrglo in to na korist Ircem, kar v proroškem duhu „United Ireland“ že vidi. Skusili so ti ubogi ljudje že zadosti, da bi ne vedeli, da je bolje še mrvice časa potrpeti, kakor pa s kakim nepremišljenim korakom svoji reči škodovati. Sedaj imajo Irci sočutje celega sveta na svoji strani, ktero se bo še čudovito množilo, če bodo modro in previdno postopali.

V *Abesiniji* se bo letos nekaj zgodilo, o čemur bodo ljudje še v „cajtenge“ pisali! Kralj Janez sklical je vse svoje namestnike, kterih ima štiri, in vse svoje vojskovodje in patrijarhe meseca avgusta v svojo prestolnico Gondar na nekak državni zbor. Ob enem jim je pa naročil, da naj mu s seboj prinesó tribut, kar ga je vsak še na dolgu in pa drugi davek, kar so ga že pobrali in se jim sedaj v gotovini po blagajnicah valja, naj tudi s seboj vzamejo, da ga bodo njemu izročili. Namestniki ugibajo, kaj ta izredni korak pomeni in so nekteri teh misli, da se je kralj Janez vladarstva že nasitil te ga misli sedaj svojem najstarejšemu sinu izročiti. Priložnost hoče porabiti, da bode namestnike novemu kralju predstavil, da se mu poklonijo. Drugi pa zopet mislijo, da kralj Janez misli nekam z vojsko udariti in je zaradi tega vse svoje veljake skupaj sklical. Poslednje si doumevajo Lahi in Angleži, ker se nekoliko prizadete čutijo, da nimajo čiste vesti; zato so pa tudi sklenili, da se bota njihova konzula preoblekla in se bota tako nepoznana vdeležila tega izrednega abisinskega državnega zbora. Žene jih tjekaj deloma radovednost, deloma in še bolj skrb za lastno varnost in za varnost njunih podanikov.

Izvirni dopisi.

Sv. Križ pri Kostanjevici, 14. julija. 1. t. m. smo imeli tudi mi redko srečo, da so bivali v naši sredi mil. g. knezoškof. Navadne sprejemne svečanosti popisovati, bi bilo vodo nositi v Krko, vse je že mnogokrat premeljeno. Vkljub jako neugodnemu vremenu je naš visoki razsvetljeni zvonik in na bližnjemu Staremgradu zažigani umetalni ogenj, kakor mogočni strel pozno v noč daleč okrog naznanjal tukajšno pričujočnost nenavadnega gosta. Če tudi je proti večeru lilo kakor iz škafa, se vendar povabljeni Krški peveci niso vstrašili daljne poti, in so zapeli visokemu knezu z znano izbornostjo podoknico, za kar so želi pohvalo visokega gosta, ki so se potrudili v slabem močvirnem potu stopiti v njihovo sredo, kakor tudi pohvalo obilno zbranega ljudstva. S svojim prijaznim vljudnim obnašanjem so si knez-vladika tudi po naših krajih zadobili na prvi trenutek srca vseh brez razložka, duhovščine in ljudstva, in v dušnem oziru smejo na-se obrniti besede ponosnega rimskega zmagovalca: „Veni, vidi, vici“. Bog jih blagoslovi na vseh njih potih! Da se je vse cerkveno opravilo vršilo po navadnih cerkvenih obredih, se tako umé, naj se mi toraj odpusti, da tega v tako poznem času ne ponavljam.

Ker imam zopet enkrat priliko, imeti pero v rokah, dovolite da posežem nekoliko nazaj po zamujenem. Prinesel si, cenjeni „Slovenec“, krasni nekrolog za r. Iv. Oštirjem, ktere ga so mu v prvi spomin postavili tovariši njegovi. Ravno tako krasno, če tudi v neugodnem vremenu se je vršil njegov pogreb veličastno in ginljivo, kakor je ranjki zaslužil v polni meri.

Sprevod je vodil preč. g. dr. Josip Marinko iz Rudolfovega, njegov prvi in skozi največji dobrotnik. Peteri bogoslovci, došli iz Ljubljane, z domačim g. kaplanom se podajo vkljub slabemu potu na dobre pol ure oddaljeni njegov dom; in tamkaj v tihi dolinici ob šumečem potoku, ki goni mali mlin roditeljem njegovim, se je prvokrat razlegala milo doneča pesem „Blagor mu“, pri kateri obilno zbrani množici tudi enemu oko ni ostalo suho. Prišedši na cesto zopet pričakuje spreveda obilna množica z g. dr. Marinkom, domačim župnikom in g. duh. pomočnikom Kostanjevškim, ki je tudi dobrovoljno prišel skazovat ranjkemu posledno čast. Med lepo ubranim petjem gg. bogoslovcev se pomiče sprevod proti farni cerkvi, ktera je bila ljudstva natlačena, kakor ob nedeljah, in po opravljenih molitvah stopi na leco g. dr. Marinko, ter nam v živi besedi slika žalostne razmere, pa tudi železno pridnost in blagi značaj ranjkega Ivana. Bogoslovci tovariši so mu položili na rakev dva krasna venca, s kterima so počastili, kakor s svojim petjem, ne samo ranjkega ampak tudi sami sebe. Pokazali so, kako lep duh kolegialnosti vlada med mjami. Res, škoda za blagega ranjkega, kteri je tako mlad še, zastavil pero in pisal že marsikaj, ali neizvedljiva se pota Gospodova, in trdno upamo, kakor se je izrazil govornik, da z učenjem samim si je prislužil nebesa. Bodi mu zemljica lahka!

Mraz je po nekterih vinogradih tudi pri nas učinil zdavno škodo. Kamor pa ni dosegel, in kjer trtna uš vinogradov še ni usušila, se nam kaže vinsko leto jako ugodno. Ako nas Bog obvarje hude ure, in nam vreme ostane tako ugodno kakor dozdej, imeli bodemo zopet prav dobro kapljico.

Iz Krškega okraja, 15. julija. (Nadzorovanje živinskih sejmov.) Kaj zeló nas je razveselilo naznanilo „Slovenca“ (št. 12 t. l.) o nadzorovanji živinskih sejmov, občine, ktere nadzorovanje mnogo lepih denarcev na leto stane. V veselem upanju so pričakovale, da vsled note visokega deželnega predsedništva od 15. decembra 1885 se jim bode breme za nadzorovanje živinskih sejmov zdavno zmanjšalo, ter bodo tako marsikteri krajecar, ki ga krvavo za različne reči potrebujejo, prihranile. Hvaležni smo bili gosp. deželnemu predsedniku, kteremu je revščina našega okraja dobro znana, ker ni ga le lansko leto več ali manj toča obiskala, ampak je zopet letos na spomlad ljudem mraz vinograde — marsiktere posestnika edini pridelek — močno poškodoval, za zgoraj omenjen razglas, ker smo upali, da se bodo po domačih zdravniških sejmi cenejše nadzorovali.

Ali do zdaj še ni nobene spremembe. Gosp. c. kr. živinozdravnik še vedno sejme nadzoruje, obéine dobro plačujejo kakor poprej. Gotovo sta prav sodila gg. poslanca Pfeifer in Samec, ko sta stavila

resolucijo, da naj se nadzorovanje sejmov po c. kr. živinozdravnikih odpravi in oskrbuje po cenejših domačih živinozdravnikih ali zvedenci. In če se pomisli, da v slučaju potrebe ljudje ne iščejo pomoči pri dragih okrajnih zdravnikih, ampak pri domačih, se tudi lahko vé, da je domačim v daljavi 2—3 ur vsa bolna živina znana, dalje pa kot 3 ure, če je res živinče bolno, ga tudi na sejm prignati ne more; toraj se potem takem tudi lahko dá soditi, da so naši domači zdravniki za nadzorovanje sejmov enako sposobni, če ne še sposobniši, kot dragi c. kr. okrajni živinozdravniki.

A povsod se moramo vojskovati, še tam, kjer postava za nas govori. (Pritožite se; če imate pravico, jo bote konečno le dobili. Vredn.)

Domače novice.

(Duhovske spremembe v Tržaško-Koperski škofiji.) G. Ivan Slapar, duh. pomočnik v Jelšanah, premeščen je v Lanišče. — G. Ivan Mlakar, župni-upravitelj v Novakih, gré za duh. pomočnika v Jelšane. — Župnijo v Novakih opravljal bode g. Nikolaj Žic, dosedanji duh. pomočnik v Lovranu. — G. Josip Cuček imenovan je duh. pomočnikom v Lovranu.

(Vincencijska družba) obhaja prihodnji ponedeljek (19. t. m.) god in letni spomin sv. Vincencija Pavlanskega s skupno sv. mašo v Marijaniščini kapeli zjutraj ob 6¹/₂ uri, in zvečer ima ob polsedmih občni shod v Marijanišču.

(Slavnost odkritja spomeniške plošče dr. Jakoba Zupana.) Dasiravno je bila slovesnost v kratkem že omenjena, menda vendar natančnejši popis ne bode nikomur nadležen. Kljub ne posebno vgodnemu vremenu zbralo se je okoli 12. ure pisateljsko društvo, „Slavec“ in drugo občinstvo pri sv. Krištofu, kateri kraj se je bil za zbirališče odločil, a čakati smo morali dolgo, da je „Sokol“ prikorakal in potem še le smo se odpeljali proti Savi. Po vaséh je ljudstvo Ljubljanske goste, posebno „Sokola“ pozdravljalo z „živio“-klici; na mnogo krajih bili so maji postavljeni in na njih narodne trobojnice; v Trzinu in Domžalah pozdravljalo nas je na stotine ljudstva in pokanje možnarjev; čem bližje smo se proti Prevojam pomikali, tembolj nas je pozdravljalo ljudstvo. V Dobu sprejel je došle slavitelje pri lepem slavlouku ondašnji župan z obilico ljudstvom ter jih pozdravil; „Sokolu“ pa je podarila deklica v narodni noši krasen šopek na zastavo, za kar sta se gg. Valentinčič in dr. Vošnjak zahvalila, „Slavec“ pa je zapel „Lepa naša domovina“, in taki so bili pozdravi in odmevanje možnarjev po vaséh in pri slavloukih. V Prevojah je došle goste pri lepem slavlouku sprejel slavnostni odbor te svečanosti; g. Janko Kersnik je v jako lepem govoru pozdravljaj došle goste, omenjal blagega pokojnika in našteval razne druge sloveče može, kateri so se v obližji Prevoj porodili, n. pr.: Vego, Vesel-Koseskega, Andrejkovega Jožeta in več drugih. Govoril je na to dr. J. Vošnjak in zahvaljeval se za sprejem, in poslednjič še nekaj besed predsednik „Sokola“, g. I. Valentinčič. Nato je bil odhod na slavnostni prostor v lepem sporedu: Domžalska godba, „Sokol“, „Slavec“, „Lira“ iz Kamnika in drugo občinstvo. — Rojstna hiša pokojnega dr. Zupana ni namreč borna koča, ampak lepa hiša z jednim nadstropjem, na koncu hiše je vzdana lepa plošča iz črnega mramorja, na kateri je z zlatimi črkami vdobljeno: „Tukaj se je porodil dr. Jakob Zupan dné 4. julija 1785, umrl 6. februarja 1852.“ — Slavnostni govor je imel vodja Kranjske gimnazije, gosp. Wiesthaler, v katerem je omenjal odlomke burnega življenja današnjega slavljence, njegovo delovanje na lepoznanstvenem, takrat še ledenem, narodnem polji. Govoril je tako iskreno, da so v marsikakem očesu igrale solze. Med govorom je bila odkrita plošča in po končanem govoru klicala je navzoča množica, gotovo nad tisoč glav broječa, „Slava“ in „Živio“. Potem sta pela „Slavec“ in „Lira“ Jenkovo „Molitev“ kaj dobro. Nato se uvrsté zopet na odhod v gostilno k „Švarceljnu“ z godbo in zastavami. Vrt omenjene gostilne je dokaj prostoren, ali v hipu je bil ves zaseden, tako, da je prostora primanjkovalo in pričela se je po okrepčanju ljudska veselica v pravem pomenu. Govoril in pozdravil je tu predsednik slavnostnega odbora, gosp. Polc, kateri je najprej predstavil vladnega komisarja, gosp. viteza

Kalteneggerja in potem omenil častnega kanonika in dekana, g. Tomana, kot učenca pokojnega Zupana, ki je bil z več č. gg. duhovniki navzoč, vsa došla društva in občinstvo. Za njim sta govorila še gg. Wiesthaler in dr. Vošnjak. Pela sta dva društva, „Slavec“ in „Lira“, ki sta bila jako radodarna s svojimi pesmami; med posameznimi točkami pa je dobro svirala Domžalska godba. Lepo in mirno se je vse vršilo, dokler je le prehitro določen čas potekel. „Slavec“ odrinil je na Brdski grad in nekaj drugega občinstva ž njim. Da je tudi tu prepeval, mi skoraj ni treba omenjati, ker „Slavec“ tako vedno rad popeva. Po vrnitvi teh je bil kmalo nato odhod. Za obilno vdeleževanje so se zahvaljevali gg.: Kersnik, dr. Vošnjak in prof. Levce. Vsa slovesnost vršila se je v lepem redu in vgodnem vremenu. Pri povratku nas je „Jupiter pluvius“ pač nekoliko poškopil, pa tudi kmalo prizanesel. — Tu sem naj bi bili prišle tiste nemško-židovske časnikarske „barabe“, bile bi videli, kako se je vse lepo v redu vršilo, ter da nismo še taki, kakor so nas pred kakimi tedni s svojimi umazanimi preresi obrekovali in črnili. Se vé, da slovili smo narodnega moža v njegovem rojstvenem kraju, ne pa drugim v žaljenje in zdražbe.

(Zrelostno preskušnjo) na tukajšnji gimnaziji je delalo 44 dijakov, izdelalo 32 dobro, 1 z odliko, 1 je padel za 1 leto, 4 za dva meseca, drugi so propali nekaj že pri pismeni, nekaj pa jih je prostovoljno odstopilo.

(Poskušnjo zrelosti) na tukajšnji veliki realki delalo je pet dijakov in so jo vsi srečno dovršili. Eden jo je bil napravil še celo z odliko.

(K vzprejemni skušnji) v I. razred gimnazijski se jih je o prvem obroku bilo oglasilo 164; 18 se jih je odvrlo, drugi pa so potrjeni.

(Za sprejem v srednje šole) oglasilo se je letos posebno veliko mladine, ktera je včeraj in danes vsprejemno poskušnjo delala za prvi razred. Kdor je sedaj padel, se ne bo mogel nič več dvigniti to jesen, temveč mu je dovoljeno še le drugo leto oglasiti se za preskušnjo.

(Slov. Narod) je bil predvčeranjem zaplenjen zaradi domače notice: „Posledice Zelenčeve slavnosti“.

(Profesor Becker) je prišel v Ljubljano z velikanskim pompom in marsikdo si je mislil, plakate njegove čitajoč: če bo veleslavni čarodejnik le polovico tega spolnil, kar tako bombastično obeta, bo že nekaj vreden. Sinoči nam je bila prvič prilika, videti ga, in reči moramo, da smo ga ves večer kar občudovali. Profesor Becker eksperimentira z nepopisljivo eleganco in z nedosegljivo ročnostjo, pri vsem tem pa zná občinstvo nad vse prijetno zabavati. Nemogoče nam je s posamičnimi točkami bavati se, kajti potrebovali bi več nego ves današnji list za to, temveč naj omenimo le nekatere večjih reči, ki so smeh, občudovanje in celo strmenje obudile. Iz prvega oddelka ste najbolj ugajali: „Zanimivi lov zlatih rib po zraku“ ter „triumf histrosti“ ali čudoviti pojav žive mlade gospodičine v popolnej plesnej opravi iz klubuka (cilindra). Mnogo, mnogo reči izvelel je čarodejni profesor iz cilindra, naposled pa narodno trobojnico, iz ktere se je polagoma omenjena gospica izvila. V drugem oddelku je največ čudenja provzročil „potni kovčeg“, kterege so praznega zaklenili, z vrvijo povezali, in vendar jim je človek notri všel. Konečno je po parterji iz prazne steklenice likerje točil. Kakoršnega je kdo zahteval, takega mu je pa nalil. Butelija je bila prazna in ne več obsežna, kakor k večjemu pičel liter, stočil ga je pa izvestno več nego tri litre. V tretjem oddelku je bila pa krona cele predstave. Profesor Becker nam je pokazal v sonambulizmu gospico Ozianno, ktero je omamil z narkozo. Visela je v zraku (s pomočjo magnetizma) opirajoč se samo s komolcem na lahko podstavo, ter predstavljala v omamljenji: otroka ki moli; prisego ljubezni s križem v roci; letečega angela varuha; borečega viteza in konečno ob bengaličnem ognju Avstrijo z mečem v eni, z državno zastavo v drugi roci, vedno še v zraku viseč. Tu se je človek pač lahko prepričal o čudoviti moči magnetizma. Gledališče je bilo polno. Drugo predstava bode jutri, v soboto zvečer.

(Kolera) na Reki v resnici ni tako grozna, kakor se je pa ljudje bojé, sicer bi bila v treh tednih že več pobrala, kakor le 41 oseb. Toliko jih je namreč od kresnega dné pa do sedaj pomrlo, zbolelo pa 69. Večina mrtvih bili so delavci, ki so bivali po mokrotnih stanovanjih.

Razne reči.

— Nesreča na železnici. V torek se je zgodila med Simbahom in Bečem nesreča pri ujnem vlaku. Ko je vlak zapustil Linc, dano mu je bilo ob enem znamenje in vlak je obstal. Kaj je bilo? Mlada gospodična je padla iz vagona. Ranjena je bila nekoliko na glavi ter odpravljen na Dunaj. Pozneje se je zvedelo, da je bila umobolna in se misli, da je to izvršila v nesrečnem napadu bolezní.

— V Debrecinu je izneveril poštarški uradnik Szölösy Bela zaupane mu denarje, izneverjenega so našli 1500 fr., da bi le več ne bilo!? — V poštarško uradnijo v B. na Madjarskem so ulomili hudodelci in odnesli 850 fr. v gotovem denarju in za 170 gl. mark; kakor po navadi za hudodelci ni sledú. Na Madjarskem dobivajo nekteri ljudski učitelji na leto od države subvencijo, a letos še ni nihče dobil niti solda ne.

— Občinske volitve so se vršile 11. t. m. v Elsass-Lothringen. Štirinajst let je od tega, kar je v Strassburgu občinski svet razpuščen bil, ker je župan Lauth rekel, da se nadeja, da se bodo Francozje kmalo vrnili in da bode nemške oblasti konec. Odsihmal je mesto vladal okrajni predsednik Back, pristavljen mu je bil Hochapfel. Volitev je pokazala, da so Staro-Alzačani in Staro-Nemci, dasiravno imajo le-ti velike zasluge za mesto, vendar popolnoma razločeni, in Nemški listi pravijo, da še ni prišel čas, da bi v Strassburgu bila samouprava. Voljenih je 32, med njimi 10 takih, ki se po robu postavljajo. Vsega skupaj je voljenih 9 Staro-Nemcev in 23 Staro-Alzačanov. Voljena sta tudi bila okrajni predsednik Back in njegov pridružnik Hochapfel. — V občinskem svetu v Metzju je poskočilo število Nemcev od 4 na 12.

— Kralj po smrti v muzeji. Kakor piše egiptolog Rihard Buchta iz Kahire 2. t. m., našli so dvojce mumij Faraonov: Ramsesa II. in III. Na željo namestnega kralja Muhameda Teufik paše, v navzočnosti ministra Muktar paše, ruskega konzula Hitrova in dr. je profesor Maspera, ravnatelj v muzeju v Bulaku, odkril mumijo Ramsesa II. Minolo je 32. stoletij, odkar je telo tega vladarja zadnjikrat bilo videti. Rakev s krasnim pokrovcem, ki ima podobo Osirisa, gospodarja spodnjega sveta, najdena je bila leta 1881, ko je bilo odkritih 33 mumij, skoraj da ne vsih najslavnejših vladarjev egiptovskih iz XXII. dinastije, kateri pripada tudi Ramses II. S polnim naslovom zval se je ta kralj Rallserma, Sotep en ra Ramesa Miamuna, imel je še častni naslov „a nechtu“ (zmagovalce) njegovo mumijo so dolgo in dolgo prenašali predno je našla mir. Po slavnih dnevih egiptovskih kraljev v Tebah sledil je kmalo pogin. Tebe so propadle popolnoma, ko je XXII. dinastija nastopila. Nižji stanovni v tem mestu začeli so pleniti grobove, na katerih so bili položeni bogati darovi pri mrtvih nadjaje se dobrega plena. Grobov Faraonov se niso ogibali. Nasledniki starih Faraonov dinastije Ramsesa II. so si prizadevali, da so bile mumije njih slavnih predčetoč položene na varno mesto, ter so jih pokladali v grobove drugih kraljev, kjer so jih mogli bolje čuvati. Napis na rakvih to obširno pové, po teh napisih ste bili mumiji Ramsesa II., Isetija I. pregledani dne sedmega meseca Paofi (25. avgusta po našem koledarju) in v šestem letu vlade Hersorsa na novo popravljeni. Za kralja Ssonga XXII. dinastije je bil Antput čuvar kraljevskih grobov; to varovanje ni mu bilo všeč, ter se je odločil, položiti mumije na kraj, kjer bi bili v prihodnje bolj varni. Višji svečeniki Amonovi so dali v pečini pri Dal-el-Bahari izkopati družinsko pokopališče, v katero je položil Antput kraljevi mumiji, ter je vohod tako umetno zakril, da je ostal do današnjih dni neodkrit. Še le v tem stoletju so našli Arabljani iz okolice Luksora te mumiji ter so ji vplenili lepoto in dragocenosti, ki so jih z njima vred v grob položili, dokler niste poznejši mumiji prenešeni bili v muzej v Bulak.

— Vkradena ura. Sodnik zatožencu: Zdaj je toraj dokazano, da Vi nimate ukradene ure; Vi jo toraj niste ukradli. Prosti ste. — Zatoženec zagovorniku: Kaj ne gospod doktor, zdaj jo bom pa brez skrbi v žepu nosil?

Vojaška taksa. Jože: Ali veš Tone, ktero društvo v Ljubljani državi največ koristi? — Tone: Tega pa že ne vem. — Jože: Nemški „Turnverein“. — Tone: Kako že le-to? Tega moja neumna pamet ne razume. — Jože: Ti si res pravi tujec v Ljubljani. Kaj ne veš, da udje nemškega „Turnvereina“ skoro vsi vojaško takso plačujejo. —

— Dober odgovor. V starejih časih, tudi še v 18. stoletju so imeli vladarji in drugi veljaki na svojih dvorih šaljivce, kateri so jih s svojimi dovtipi razveseljevali. A ti dovtipi so bili včasih jako čudni. Šaljivec rimsko-nemškega cesarja šetal se je nekda s francoskim kraljem Ludovikom XIV. po dvorani polni krasnih slik. Med dvema slikama viselo je sv. razpelo. Nalašč popraš kralja, kaj da pomenite te dve sliki. „Eden je moj oče, drugi moj stric“ odgovori kralj. „Tako, tako“, pravi šaljivec, „vedel sem, da je odrešenik umrl na križu med dvema razbojnikoma, a kako sta se pisala in od kot sta bila, to sem že pozabil“.

Telegrami.

Dunaj, 16. julija. Cesarski patent sklicuje tirolski deželni zbor na 22. julija, da se bodo posvetovali in sklenili postavo za uravnavo reke Adiže.

Dunaj, 16. julija. „Wr. Ztg.“ objavlja zaroko nadvojvode Otona s saško princeso Marijo Josipino.

Trst, 15. julija. Od včeraj pa do danes opoludne zbolelo je za kolero pet ljudi, umrla sta pa dva.

Reka, 16. julija. V poslednjih 24 urah zbolela je tukaj le ena sama oseba za kolero, tako se je namreč vladi javilo.

Celovec, 16. julija. Deželna vlada vkrenila je proti provenijencam iz Reke prav tako postopati, kakor proti onim iz Italije in Trsta.

Petrograd, 16. julija. V četrtek skladal je neki starinar kupljeno staro topniško strelivo, katero se je sploh za prazno smatralo. Granata, ki po naključju ni bila prazna, se je vžgala ter je 16 ljudi pobila. Med temi so 4 otroci. Mnogo pa je ranjenih.

Umrli so:

14. julija. Janez Porenta, dekan, 40 let, Pred škofijo št. 14, jetika.

15. julija. Pavla Železnikar, hišnikova hči, 6½ leta, Florjanske ulice št. 48, davica.

V bolnišnici:

14. julija. Jera Malenšek, mizarskega delavca žena, 34 let, Febris puerperalis. — Jovana Jakopič, delavčeva žena, 41 let, Meningitis cerebri.

Tuji.

14. julija.

Pri **Maliču:** Lederer in Rosenberg, trgovci, z Dunaja. — Janez Reisenauer, potovalec, iz Glaslice. — Frane Satler, potovalec, iz Fünfkirchena. — Jurij Jovanovič, trgovec, iz Brške. — Dr. Alojz Moretta, odvetnik, iz Dalmacije. — C. Krajnik, potovalec, iz Gradea. — Schwarz, tovarnar, iz Litije. — J. C. Demseher, trgovec, iz Železnikov. — J. Schniek, posestnik, iz Zagorja. — Anton Veleich, zasebnik, iz Trsta. — Teodor Franner, c. k. stotnik, iz Trsta. — Marija Rovelli, zasebnica, z družino, iz Trsta. — Amalija Lekli, zasebnica, s sestro, iz Reke. — Alojzija Blasich, zasebnica, s hčerjo, iz Gorice.

Pri **Stonu:** Pavel pl. Schiwitzhofen, zasebnik, z Dunaja. — Kaufman, Werschliala, Marussich, Wertheimer in Barenja, trgovci, z Dunaja. — A. Reiniger, uradnik, s sinom, iz Ebena. — Janez Lutmann, vodja tovarne, s soprogo, iz Gralweina. — Jakob Schiek, potovalec, iz Gradea. — Aleksander Strasser, potovalec, iz Siofoka. — M. Pfurtscheller, trgovec, iz Fulpmeša. — Dr. M. pl. Rozyhi, zasebnik, iz Krakova. — Dr. Loreno Singer, odvetnik, s soprogo, iz Steinamangerja. — Peter Antonovič, c. k. poštni uradnik, s soprogo, iz Zadra. — Ana Kolanovič, zasebnica, iz Gradiške. — Mökne, trgovec, iz Staroga trga. — Domladiš, posestnik, z družino, iz Bistrice. — Jožef Dralka, c. k. okrajni glavar, iz Radovljice. — Anton Muhlič, trgovec, s soprogo, iz Pleča. — B. Kapelletti, profesor, iz Trsta. — Jul. Kavalleri, trgovec, z družino, iz Trsta. — Janez Aseuzzi, trgovec, iz Trsta. — Marija Sassi, zasebnica, iz Reke. — pl. Leidenthal, c. k. uradnik, iz Ternovega. — Gustav Dassenbacher, zasebnik, iz Pulja. — F. Zenkovič, zasebnik, s hčerjo, iz Sežane.

Pri **Bavarskem dvoru:** Teodor Lahainer, zasebnik, iz Voitsberga. — Krobath, zasebnik, iz Tržiča.

Pri **Južnem kolodvoru:** Maks Weinberger, potovalec, z Dunaja. — G. Jereb, uradnik, iz Trsta. — W. Fritsch, podvzetnik, iz Trsta. — Karol Shešelak, c. k. poročnik, iz Gorice. — A. Hauger, c. k. uradnik mornarice, iz Pulja. — Henrik Kallemus, c. k. brzojavni uradnik, s sinom, iz Pulja.

Pri **Virantu:** A. Orniver, zasebnik, iz Proseka. — Dr. Dercani, zasebnik, z Dunaja. — Boic, trgovec, iz Ribnice.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	730-52	+16.4	sl. szap.	oblačno		
15. 2. u. pop.	731-82	+16.6	sl. jug.	dež	7-60	
9. u. zveč.	734-06	+16.2	sl. szap.	dež	dež	

Zjutraj zarija, dopoludne dež, ki je po malem do devetih zvečer rosil. Srednja temperatura 16.4°, za 2-6° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

16. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 20 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	85 " 95 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	118 " 90 "
Papirna renta, davka prosta	102 " — "
Akcije avstr.-ogerske banke	874 " — "
Kreditne akcije	277 " 20 "
London	126 " 25 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleond.	10 " 02 "
Ces. cekini	5 " 94 "
Nemške marke	62 " — "

Izdajatelj in odgovorni tiskar Josip Jerič.

Deželno gledališče v Ljubljani.

V soboto, 17., in v nedeljo, 18. t. m., bode ob sijajnem in velikanskem blešču odra velika, skrivnostna, protispiritistična, izredna = gala-predstava. =

Oba večera vselej nov program, sestavljen iz najčudovitejših točk, ki jih izvrševajo carsko ruski dvorni čarodej

prof. Becker.

Prvokrat! Novo!

„Becker“

v protispiritistični seji,

zvezan pred občinstvom na odru ali skrivnosti spiritistične sile.

To je najslajnejši eksperiment sedanjega časa, nad katerim povsod strme.

Začetek ob 8. uri. Več po plakatih.

Preč. duhovščina, ki bi potrebovala north in centh sv. podobice, posebno za spomine, ki se navadno ob buri dajo, izvoli naj zahtevati uzorcev pri

Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

Ob enem priporočamo svojo zalogo ročnih vencev, svetinjic in škapulirjev vsake vrste. (3)

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotračnicah knjiga:

Odkritje Amerike.

Predelal

H. Majar.

Trije deli, 436 strani, 8° Vsi trije zvezki v platno skupne vezani 1 gl. 60 kr., po pošti 10 kr. več; posamični zvezki pa po 60 kr., oziroma po pošti 65 kr.

Ta knjiga je lep dar slovenski mladini. Vsak prijatelj naše mladine in književnosti može bode zategadelj hvaležen franciskanskemu patru Hrizogonu Majarju, da je lepo knjigo Campejevo priredil slovenski mladini.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjigotračnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

Izbran obseg nekterih posebno izbornih del bogoslovne književnosti.

Brandscheid, Die sociale Bedeutung der kath. Kirche	—74
Brück, Lehrbuch der Kirchengeschichte	6.70
Brucker, Die geistlichen Exercentien des hl. Ignatius	1.35
Cerkveni govornik slovenskiga duhovstva za vse nedelje in zapovedane praznike skozi leto. I. tečaj Chaignon-Mittertuzner, Betrachtungen für Priester oder: „Der Priester geheiligt durch die Uebung des Gebetes“. 5 delov	2.20
Deharbe-Schneider, Examen ad usum cleri	1.20
Dubois, Der praktische Seelsorger	1.24
Einspieler, Jedro katoliškega nauka	2.17
— Krščanski nauk: Blagoslovila	—80
Varuj se hudega	—50
Stori dobro	—80
Einspieler-Mraz, Šolske katekeze: za prvenec	1.60
za višji razred	—40
Flis, Stavbinski slogi, zlasti krščanski, njih razvoj in kratka zgodovina z dodatkom o zidanji in popravljanji cerkv. V tekstu 145 slik in 40 tabel s 305 slikami	1.20
Knjigo imamo tudi v ličnih in solidnih vezih.	6.50
Funk, Opera patrum apostolicorum, 2 zvezka	11.16
Gury, Compendium theologiae moralis	5.77
Jungmann, Theorie der geistlichen Beredsamkeit 2 dela	7.44
Keller, Hundert St. Antonius-Geschichten	—62
Kist, Exempelbuch für Priester u. Volk, 2 zvezka	5.20
Klofutar, Commentarius in epistolam s. apostoli Pauli ad Romanos	2.—
— Commentarius in evangelium s. Joannis	2.—
— „ „ „ s. Matthaei	2.—

Klofutar, Svete listne bukve katoliške cerkve ali razlaga in dejanska obravnava vseh listov, ki se berejo ob nedeljah in zapovedanih praznikih celega leta	2.—
Kosec, Krščansko katoliško naravoslovje	—80
— Spovednik in njegova služba	1.20
Melcher, Neunundneunzig Pastoralbriefe an einen Pfarrer, 2 zvezka	3.72
Müller-Widemayr, Volks-Predigten, II. zvezek: Festtags-Predigten	2.40
Müller, Theologia Moralis, 3 zvezki	9.—
Rudiger, Geistliche Reden, I. zvezek	2.—
Scaramelli, Anleitung zur Ascese, 4 zvezki	10.54
Schäfer, Bibel und Wissenschaft	2.23
Scheeben, Herrlichkeiten der göttlichen Gnade	1.86
Schleimiger, Muster des Predigers	5.20
Schlör, Clericus orans atque meditans, vezano	1.50
Schmitt, Erklärung des mittleren Deharbe'schen Katechismus, 3 zvezki	9.30
Schneider-Lehmkühl, Manuale sacerdotum. Ed. X. Schuetz, Theologia fundamentalis seu generalis. Ed. VII.	3.41
— Compendium theologiae dogmaticae. I/II. Ed. II.	4.—
Stöckl, Das Christenthum und die modernen Irrthümer	6.—
Seeto pismo stare in nove zaveze z razlaganjem poleg nemškiga, od apostolskiga sedeža potonjeniga sv. pisma, ki ga je iz Vulgate ponemčil in razložil dr. J. F. Allio, v 6 debelih zvezkov vezanih	2.79
Tappehorn, Verwaltung des Buss-Sakramentes	16.—
Thalhofer, Erklärung der Psalmen	2.48
Toussaint, Rette deine Seele	5.95
Vering, Lehrbuch des Kirchenrechtes, 2 zvezka	1.86
Zollner, Bibliothek für Prediger, 7 zvezkov	8.68
Zupančič, Duhovno pastirstvo I/IV.	21.08
	3.80

Prav tako nam je vedna skrb za točno izvrševanje naročil na knjige, ki niso tu omenjene, ktere tudi na ogled in izbero jako radi pošiljamo. (3)

Katoliška Bukvarna

v Ljubljani, stolni trg št. 6.

Cerkveno-književna novost!

V „Katoliški Tiskarni“ je ravno izšla knjiga:

ZBORNİK

cerkvenih govorov

na slavo

SS. Cirilu in Metodu.

Zbral in na svetlo dal

ANTON ŽLOGAR,

kapelan pri mestni fari sv. Jakopa v Ljubljani.

Z dovoljenjem v. č. knezoškofijstva Ljubljanskega.

Čisti dohodek je namenjen družbi ss. Cirila in Metoda.

V LJUBLJANI.

Založil izdatelj. — Tisk „Katoliške Tiskarne“.

Vel. 8° 16 pol na krasnem papirji.

Cena 1 gl. 60 kr. in 10 kr. za poštino.

Dobiva se

(5)

pri izdatelji in v „Katoliški Bukvarni“.

Več p. n. č. gg. se je knjiga poslala na ogled; kdor bi se ne smatral naročnikom, naj blagovoljno zapiše „retour“.

Dr. Kiesov

izumil je staroslavno in vedno veljavno

Avgsbursko esenco življenja,

Gen. dep. Schutzmarke.

ktera je posebno dobro domače zdravilo za bolezn v želodec in vse druge iz tega izvirajoče neprijetnosti, kakor so: če človeka glava boli, če se mu ne ljubi jesti in piti, če ga slabosti napadajo, če slabo prebavlja, če se mu zapira, če ga peče gorečica ali če ima krč v želodec, če se mu dela zgaga, če je hipohonder, če ima zlato žilo. Esenca življenja je najbolj varno sredstvo proti mrzlici, krvavi grliži in kolerei. (17)

Prava je le tista, ki ima zgoreno znamko. Dobiva se na drobno po vseh boljših lekarnah, na debelo pa pri vseh boljših droguistih (materijalistih) in pa pri J. G. Kiesovem v Augsburgu (na Bavarskem).

Žitna cena.

Pšenica banaška 1 hkt. 8 gl. 25 kr., — domača 6 gl. 93 kr. — Rž 6 gl. 10 kr. — Ječmen 3 gl. 96 kr. — Ajda 9 gl. 45 kr. — Proso 3 gl. 30 kr. — Turšica 5 gl. 61 kr. — Oves 3 gl. 63 kr.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.